

υία

Χθες βράδυ, την ώρα που πήγαινα στον ναό για την αγρυπνία, είδα σε μια άκρη έναν

πατέρα με ένα παιδάκι σε αναπηρικό καροτσάκι. Πλησίασα, αγκάλιασα τον μικρό και τον

φίλησα. «Είσαι ένας άγγελος, του είπα, το ξέρεις;». Και στον πατέρα του είπα: «Μεγάλη τιμή

για σένα να υπηρετής έναν άγγελο. Να χαίρεστε, γιατί θα πάτε και οι δύο στον Παράδεισο».

Έλαμψαν από χαρά τα πρόσωπά τους, γιατί ένιωσαν την θεϊκή παρηγοριά.

Αυτοί που διακονούν αρρώστους, αναπήρους κ.λπ. με αγάπη και υπομονή, αν έχουν αμαρτίες, σβήνουν τις αμαρτίες τους με την θυσία που κάνουν· αν δεν έχουν αμαρτίες, αγιάζονται. Κάποτε μια γυναίκα μου διηγήθηκε μερικά γεγονότα από την ζωή της πολύ θαυμαστά. Απόρησα, γιατί ήταν καταστάσεις που συναντούμε στους βίους των Αγίων και αυτή ήταν μια απλή γυναίκα. Όταν μου είπε πως είχε περάσει τα περισσότερα χρόνια της ζωής της, είδα ότι όλη η ζωή της ήταν μια θυσία. Από νέα ακόμη υπηρετούσε αρρώστους, γιατί στο πατρικό της σπίτι είχαν και τον παππού και την γιαγιά, που ήταν άρρωστοι. Όταν παντρεύτηκε, έμενε με τον πεθερό και την πεθερά της, που ήταν επίσης άρρωστοι. Μετά αρρώστησε ο άνδρας της, έμεινε κατάκοιτος και τον υπηρετούσε. Όλη την ζωή της δηλαδή αυτή η γυναίκα την πέρασε διακονώντας αρρώστους. Διψούσε όλα αυτά τα χρόνια να μελετήσει, να πάη σε κάποια αγρυπνία, αλλά δεν είχε χρόνο. Επειδή όμως ήταν δικαιολογημένη, ο Θεός στο τέλος της έδωσε μαζεμένη την Χάρη Του.

- Γέροντα, μερικοί άνθρωποι, όταν αρρωσταίνουν, αποκτούν πολλές παραξενιές.
- Ναι, αυτό συμβαίνει, αλλά και οι υγιείς πρέπει να δικαιολογούν λίγο την ανησυχία, την γκρίνια ή την ιδιοτροπία των αρρώστων, γιατί αυτά είναι φυσικά στους αρρώστους. Ειδικά, όποιος δεν έχει αρρωστήσει, δεν μπορεί να καταλάβη τον άρρωστο, γιατί δεν έχει πονέσει και η καρδιά του είναι λίγο σκληρή. Όσοι υπηρετούν έναν άρρωστο, έναν κατάκοιτο, χρειάζεται πολύ να προσέξουν να μην τον κάνουν να γογγύση. Μπορεί να τον υπηρετούν για χρόνια, αν όμως μια φορά στο τέλος τον κάνουν να γογγύση, τα χάνουν όλα. Είναι βαρύ να φύγη η ψυχή με γογγυσμό από αυτόν τον κόσμο. Αλλά και εκείνους μετά ο πονηρός θα τους βασανίζει, λεπταίνοντας δήθεν την συνείδησή τους.
- Γέροντα, όταν υπηρετής έναν άρρωστο, δεν σε καταβάλλει μόνον η κούραση, αλλά και

η στεναχώρια, γιατί βλέπεις έναν δικό σου άνθρωπο σιγά-σιγά να σβήνει.

- Ναι, αλλά και ο Θεός όλους τους οικονομάει! Βλέπεις, όταν αρρωσταίνει ένα μέλος από

την οικογένεια, όλη η οικογένεια πονάει. Και αν τυχόν είναι ο πατέρας και δεν μπορεί να

εργαστή, ολόκληρη η οικογένεια και πονάει και δυστυχεί. Έχει την αγωνία, «θα ζήσει ο πατέρας,

δεν θα ζήσει;». Βασανίζεται αυτός, βασανίζονται και οι άλλοι. Σβήνει αυτός, σβήνουν και οι

γύρω του. Και η μητέρα τότε πρέπει να δουλέψει περισσότερο. Να φροντίσει τα παιδιά, να πάη

και στο νοσοκομείο, για να κοιτάξει τον άρρωστο. Θέλω να πω, όταν κάποιος αρρωστήσει από

μια βαρειά αρρώστια, και ο ίδιος υποφέρει, κουράζεται και θέλει να πεθάνη, αλλά και οι δικοί

του που τον υπηρετούν, στεναχωριούνται, ταλαιπωρούνται και κουράζονται. Και όσο

περισσότερο δεμένοι και αγαπημένοι είναι, επιτρέπει στο τέλος ο Θεός, και ο άρρωστος και

αυτοί που τον υπηρετούν να ταλαιπωρούνται πιο πολύ, να πονούν πιο πολύ, μέχρι να φθάσουν

να πουν: «ας τον πάρη ο Θεός, για να ξεκουρασθή» - αλλά για να ξεκουρασθούν και αυτοί.

Βλέπετε, όταν μια οικογένεια είναι πολύ αγαπημένη, και οι γονείς πεθαίνουν στα καλά

καθούμενα, χωρίς να αρρωστήσουν, και δεν ταλαιπωρούνται ούτε αυτοί ούτε τα παιδιά τους,

γιατί χρειάστηκε να τους υπηρετήσουν, ο πόνος του χωρισμού για τα παιδιά είναι πολύ

οδυνηρός.

- Γέροντα, ο ψυχικός παράγων πόσο μπορεί να επηρεάσει την σωματική υγεία;

- Όταν κανείς είναι ψυχικά καλά, ο σωματικός πόνος ελαφρώνει. Όταν δεν είναι καλά

ψυχικά, η άσχημη ψυχική κατάσταση επιδεινώνει την υγεία του. Πάρε έναν καρκινοπαθή που

τον έχουν ξεγραμμένο οι γιατροί. Αν πιστεύη στον Θεό και βρεθή σε μια χαρούμενη πνευματική

ατμόσφαιρα, μπορεί να ζήσει περισσότερο, ενώ διαφορετικά μπορεί να λειώσει από την

στεναχώρια του και να σβήσει μέσα σε λίγες εβδομάδες. Καμιά φορά μπορεί

κάποιος από
ιατρικής πλευράς να είναι υγιής, οι εξετάσεις να μη δείχνουν τίποτε, αλλά, αν έχη
κάτι που τον
σακατεύει ψυχικά, τότε να μην είναι πραγματικά καλά. Γιατί οι περισσότερες
αρρώστιες από την
στεναχώρια ξεκινούν. Όλοι οι άνθρωποι έχουν κάποιο ευαίσθητο σημείο. Μια
στεναχώρια
άλλον θα τον χτυπήση στο στομάχι, άλλον στο κεφάλι.
Το καλύτερο φάρμακο για μια αρρώστια είναι η πνευματική χαρά, γιατί σκορπάει
την
θεία Χάρη στην ψυχή. Η πνευματική χαρά έχει την μεγαλύτερη ιαματική δύναμη
για όλες τις
αρρώστιες. Είναι η θεϊκή αλοιφή που επουλώνει τις πληγές, ενώ η στενοχώρια τις
ερεθίζει.

Πηγή: geron-paisios.blogspot.gr